

ВСТУП

Хоч і мала вона, однак шалена.

Вільям Шекспір. Сон літньої ночі

Так це й трапилося: я прилетіла на Чемпіонат світу з легкої атлетики IPC¹ у Катарі, звисаючи з гігантської повітряної кулі. Зауважте: не такої, що має знизу великий плетений кошик, — я фактично була *прикріплена* до самої кулі! Я кинула погляд на пейзаж унизу, і в мене перехопило подих. *Це неймовірно! Я ще ніколи не виступала на повітряній кулі!* Коли організатори запросили мене до Катара й озвучили кілька ідей для мого виступу, я навіть гадки не мала, яким чарівним та епічним він буде. Акцент у ньому був зроблений на мою появу — організатори мали чималий клопіт, надуваючи велетенську повітряну купу. Команді з трьох чоловіків довелося ходити, тримаючи її високо над головами. Усе було зроблено з абсолютною точністю. Отже, подібно до всіх тих речей, які мене лякають, це був випадок, коли я точно знала, що мушу це зробити. Зараз, озираючись назад, я розумію, що це один із моїх улюблених моментів, які я називаю «*ущити мене*» — ідеальне поєднання

крутості й божевілля, майстерності й нерозсудливості. Тобто хто це *робить*? Звісно, що я! Увесь той час, що я ширяла на висоті, насолоджуючись підбадьорливими витуками глядачів, у моїй голові знову й знову лунала та сама фраза: «*Бог добрий!*»

Я не маю жодних сумнівів щодо того, що я благословенна, хоча відразу ви могли б подумати навпаки. Це складно не помітити: у мене немає ніг. Але протягом усього життя в мене ніколи не виникало думки про те, що я чимось відрізняюся від інших людей. Якщо мені хотілося щось зробити, я просто це робила. Якщо я хотіла стати чемпіоном з акробатики чи повітряною гімнасткою, мене не могла зупинити відсутність кінцівок. Мій підхід до життя був простим: жодних вагань, страху, жодних хвилювань на кшталт «А якщо...». Коли переді мною поставала перешкода, я ставала вигадливою й думала про те, як її обійти. Я відчуваю, що людей зазвичай не вчать такого ставлення до життя, і, мабуть, саме тому в мене постійно просять поради. Життя — це неймовірна мандрівка, якщо не боїшся жити.

Водночас я ніколи не почувалася так, ніби маю щось комусь доводити. Я така, яка є, і приймаю це. Люди часто запитують: «Якби ти могла народитися з ногами, ти б цього хотіла?» У жодному разі. Я отримала цей подарунок від Бога з певної причини. Так, саме подарунок. Я не розглядаю себе як «інваліда», «людину з обмеженими можливостями» або ж людину, якій

¹ International Paralympic Committee (англ.) — Міжнародний паралімпійський комітет.

бракує контурів чи форми. Я дякую за своє тіло щодня. Якби я народилася з ногами, у мене не було б виняткових можливостей позитивно впливати на життя інших людей. Через мене діє сам Господь — через мою «унікальність».

Можливо, зовні скидається на те, що мені довелося зіткнутися з несприятливими обставинами. Адже біологічні батьки відмовилися від мене відразу після народження. Та я дивлюся на це інакше: Бог захищав мене. У нього були серйозніші плани. Він знав, що я маю потрапити в правильне місце з правильними людьми, які розвиватимуть мої таланти й хист, які навчать мене приймати їх. Він знав, що робить, Він завжди знає!

Тому так, я благословенна. А мої прийомні батьки — це мої герої, бо саме вони навчили мене бачити силу й красу там, де інші їх не помічають. Вони навчили мене йти вперед, незважаючи на всі перешкоди, що трапляються на шляху. Таких було чимало й буде ще більше. Якось я прийшла на заняття із зумби, і одна жінка запитала: «Як ви це робите?» Гм, а як мені цього не робити? Як не кататися на каяці, не стрибати з парашутом, не їздити на роликах, не грати в баскетбол — список нескінченний. За іронією долі, я ненавиджу сидіти на одному місці (а оскільки в мене немає ніг, скидається на те, що я тільки те й роблю, що сиджу). Я невпинно рухалася з тієї самої миті, коли почала

повзати. І байдуже, що перші лікарі, до яких мене привели, стверджували, що мене доведеться носити на руках протягом усього життя й підпирати за допомогою «відра». Брікери не хотіли такого життя для своєї маленької дівчинки — навіть варіанта такого не розглядали. Вони ніколи не дозволили б комусь або чомусь мене стримувати.

Чи траплялися в моєму житті моменти, коли я опускала руки, почувалася невпевнено, засмучено, *паскудно*? Ще б пак! Це називається «бути людиною». У дитинстві я протягом досить тривалого часу неабияк серйозно переймалася з приводу свого тіла. Мені не подобалося те, що я бачила в дзеркалі. Хотілося бути високою й тендітною, мати руки, як у балерини. Натомість я була кучою і з біцепсами, як у бодібйлдера. Мені довелося зануритися в себе, — у свою душу, — щоб дійти висновку: Бог дав мені це тіло з певною метою. А тоді до цього тіла Він дав мені всі ці таланти й здібності, щоб я могла привертати увагу людей. І для мене це можливість навчати, ділитися інформацією й натхненням.

Це лише частина того, про що ця книжка, а ще я хочу поділитися з вами всіма складнощами, які зробили мене такою, яка я зараз. Можливо, ви про мене читали або ж слухали мої виступи. Це те, що лежить на поверхні. Я люблю ризикувати, я артистична, наполеглива, неідеальна, нестримна, розбита, дурненька, спортивна, недоладна, кокетлива й грайлива. Сестра,

донька, найкраща подруга, тітка, повітряна акробатка, коханка. Я переживаю відчуття небезпеки, сумніви, страх, слабкість і моменти абсолютної благодаті, екстремальних пригод, потужної пристрасті й кохання, що змушує моє серце калатати. Іноді мені хочеться вибухнути радістю, хвилюванням і щастям, а в інші миті я почуваюся пригніченою, непрофесійною й самотньою. І я ще ніколи не ділилася такою кількістю інформації про те, хто я як особистість. Якщо бути до кінця чесною, я просто не була готова. Гадала, що сильні люди ніколи не показують своїх слабких місць. Але тепер я знаю, що насправді все навпаки: треба мати багато сміливості, щоб бути вразливим і розповісти про себе справжнього все. Мені анітрішечки не страшно робити кульбіти в повітрі на висоті тридцять футів, коли мене підтримує шматок тканини, але відкритися... страшно вато.

Але я знала, що мушу це зробити, подібно до того, як долала всі інші випробування, що їх підкидало мені життя. Гадаю, я почала сприймати це завдання як таке, з яким можу впоратися, знайшовши мотивацію. Я хочу, щоб кожен, хто прочитає цю книжку, усвідомив одну просту й дивовижну істину: ви важливі. У нас усіх є особливі здібності й таланти, які роблять нас не тільки унікальними, а й величними. Кожному з нас під силу змінити чиесь життя. У кожного є голос, сцена й можливість позитивно вплинути на цей світ.

І йдеться не тільки про те, як перетворити лимони на лимонад або ж бачити склянку наполовину повною. Йдеться про те, що треба діяти. Підштовхувати себе й робити те, для чого вас призначено (назвімо це метою). І це не обов'язково те, чим ви займаєтеся зараз. Насамперед це здатність бачити те, що перед вами, і уявляти безмежні можливості.

Можливо все. Ось моя улюблена цитата з Євангелія від Марка 9:23: «Щодо того — якщо можеш — то все можливо тому, хто вірує»¹. Побач це, повір у нього і втілюй у життя. Хто б міг подумати, що насправді все так просто? Однак моє життя є доказом цього. А найсмішніше те, що мені тільки двадцять вісім років і це лише початок! І я вважаю це першим кроком у своїй подорожі (такий собі каламбур)! Дорога чиста, і я вже не можу дочекатися, щоб побачити, куди вона мене приведе. Отже, запитайте в себе: куди завела б вас дорога, якби ви вирішили підштовхнути себе вперед і робити те, заради чого народилися? Де б ви опинилися, навіть якщо завжди думали, що це неможливо? Це не має бути політ на повітряній кулі... але, знову ж таки, чом би й ні? Не відкидайте варіанти, доки не спробували! Будьте сміливими. Мрійте на повну! Вірте. І не бійтеся дивитися вниз. Краєвид просто вражає!

Джен

¹ Тут і далі цитати взято з Біблії в перекладі Івана Хоменка.